

Nr 1083

Av herr **Österdahl**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 60, med förslag till lag om ändring i lagen (1962: 381) om allmän försäkring, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 60 lämnas bl. a. förslag till ändring av 3 kap. 5 § lagen om allmän försäkring.

Denna ändring har närmast aktualiserats av de problem som uppstått vid bristyrkesutbildning där placering i högre sjukpenningklass inträder redan från utbildningens början om den beräknade utbildningstiden överstiger 6 månader.

Under senare år har yrkesutbildningen efter förmedling av arbetsmarknadsmyndighet eller arbetsvårdsorgan kraftigt ökat i omfattning.

Arbetsmarknadsutbildningen har blivit ett begrepp och omfattar nu inte bara utbildning vid yrkesutbildningsanstalter utan också företagsutbildning, bl. a. s. k. lokaliseringsutbildning, där arbetsmarknadsmyndigheterna ersätter företagen för en del av de kostnader som företagen åsamkas genom viss persons utbildning.

Förutsättningen för att bidrag skall utgå är som regel att avtalsenliga löner utbetalas. Dessa löner utgår dock till ovan arbetskraft och blir därför nybörjarlöner, där ovanan med arbetsuppgifterna inte ger någon egentlig möjlighet till ackordsersättning utöver timpenningen.

Regelmässigt blir därför inkomsten lägre under utbildningstiden än för andra anställda med liknande arbetsuppgifter i samma företag.

Departementschefen har uttalat i propositionen: "Bestämmelsen skall då utvidgas så att den utöver arbetsvård — där yrkesutbildning kan ingå — gäller även annan yrkesutbildning som kommer till stånd efter förmedling av arbetsmarknadsmyndighet."

Detta departementschefens uttalande om förslaget till författningstext synes därför avse och bör avse utbildning som förmedlas genom arbetsmarknadsmyndighet trots att i sammanfattningen av propositionen anges att förslag framlägges om ändrade regler för sjukpenningklassplacering under bristyrkesutbildning.

I förslaget till ändring av nämnda paragraf kvarstår bestämmelsen att undantaget från placering i lägre sjukpenningklass inte gäller arbetsträning som pågått sex månader.

Enligt gällande bestämmelser i kungörelsen om statsbidrag till verkstäder inom arbetsvården anges i 8 § bl. a. följande:

”Bidrag utgår till ersättning för högst sex månader eller, i fråga om arbetsträning, den längre tid som i visst fall är nödvändig för att träningen skall ge avsett resultat.”

Eftersom vid arbetsträningen sålunda kan utgå statsbidrag till klientersättning under längre tid än sex månader och arbetsträning också ibland pågår längre tid innebär nämnda bestämmelse att nedklassning kan ske under tid arbetsträning pågår. Vidare inträffar det ofta att personer som genomgår arbetsträning erhåller ledighet på grund av sjukdom.

Vid bedömningen av hur lång tid arbetsträningen pågått utgår arbetsmarknadsmyndigheterna från faktisk träningstid medan försäkringskassorna utgår från den tidsperiod som träningen omfattat, räknat från träningstidens början. Det inträffar därför att nedklassning i sjukpenningklass även av denna anledning sker medan arbetsträningen pågår.

För att undvika dylika komplikationer bör därför den del i paragrafen som avser undantag för arbetsträning, som pågått sex månader, utgå.

Med anledning av ovanstående hemställer jag,

att 3 kap. 5 § sista stycket erhåller följande lydelse:

Under tid då försäkrad efter förmedling av arbetsmarknadsmyndighet eller arbetsvårdsorgan hos kommun eller landstingskommun undergår arbetsprövning, yrkesutbildning eller arbetsträning må han ej placeras i lägre sjukpenningklass än den han närmast dessförinnan tillhörde, med mindre sådant fall är för handen som avses under b) och c) här ovan samt att beträffande placering i lägre sjukpenningklass måtte tillämpas vad i motionen anförts beträffande yrkesutbildning såväl vid utbildningsanstalter som i företaget m. m.

Stockholm den 7 april 1970

S.-O. Österdahl (fp)